

er overladt ene og alene til Ministeriets Skøn. Det har at skønne, og de vedkommende Ministre er de eneste, der efter min Mening kan skønne over dette Forhold i den foreliggende Situation. Derfor har Venstre ikke lagt Forsvarsministeren noget Halmstraa i Vejen, og vi har ikke blandet os i Spørgsmaalet om, hvornaar det var betimeligt at indkalde Sikringsstyrken og om Størrelsen af Sikringsstyrken, ej heller i, hvor længe Sikringsstyrken skal ligge inde. Det er noget, som ene og alene bør ligge i den ansvarlige Ministers Haand. Derfor vil jeg paa egne og mit Partis Vegne frabede mig fremtidig at høre fra forskellige Sider paa Møder eller af Bladene, at det er os, der har staaet som en Hindring for, at en større Del af Sikringsstyrken ikke allerede er hjemsendt. Jeg har fundet mig foranlediget til ved denne Lejlighed at sige dette, for man skal ikke dække sig under andres Ansvar. Naar man har et Ansvar, skal man selvfølgelig vedkende sig det.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger; jeg anser dette Lovforslag for betimeligt. Jeg gentager, at jeg havde ønsket, at et Lovforslag af denne Art var fremkommet før, og at den højtærede Minister var gaaet videre end til Indkaldelse af denne ene Aargang af Frinummere. Men jeg tager Lovforslaget nu, som det foreligger. Naar Ministeren finder, det er formaalstjenligst at begynde med det, som her foreligger, skal jeg ikke gøre Indsigelse derimod, men paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget, som det foreligger.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Tingets Velvillie og Vedtagelse.

Povlsen: Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og uforandret Fremme.

Hammerich: Jeg kan paa min Gruppes Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og uforandret Vedtagelse. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) udtalte, at Ministeren havde sagt, at af Hensyn til Højre og Venstre havde han ikke kunnet eller villet formindske Sikringsstyrken. Der har sikkert lige saa lidt fra Højres som fra Venstres Side været udtalt noget saadant overfor Ministeren. En ganske anden Sag er det, at jeg ikke er i Tvivl om, at man indenfor Højres Rækker lægger afgørende

Vægt paa, at Ministeren er klar over, at vi under de Forhold, vi nu lever under, skal være saa vel rustede, som vi overhovedet er i Stand til. Vi beklager, at der kan være Mangler i vor militære Forberedelse, men vi ønsker, at vi skal være saa godt forberedte, som vi overhovedet kan være. Vi kan alle være enige om, at Danmark er et af de Lande, der kan betragte sig som noget truet under de nuværende Forhold, og at de andre Lande, der er stillede ligesom vi — vi behøver blot at se hen til Svejts og Holland, det er vel de to Lande, der nærmest er stillede ligesom vi —, paatager sig fuldt saa store Ofre, som vi gør. Ministeren vil altså ikke være i Modstrid med, hvad der ønskes af os, naar han vedblivende fastholder et saa godt Forsvarsberedskab som muligt.

Klaus Berntsen: Det ærede Medlem (Hammerich) maa have hørt fejl, naar han mener, at jeg har sagt, at Ministeren har fremsat de nævnte Udtalelser. Det har jeg ikke. Jeg har sagt, at jeg har hørt saadant blive udtalt paa Møder, og at jeg har læst det i Blade, men jeg har ikke sigtet Ministeren for at have brugt saadanne Udtalelser.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) beklagede, at dette Lovforslag ikke er fremkommet før. Det hænger sammen med de Forhandlinger, som tidligere har været ført her i Rigsdagen om dette Spørgsmaal. Jeg har anset det for rigtigt paa dette Omraade som paa andre, der har Forbindelse med militære Forhold, at følge den Grundregel, at de Foranstaltninger, man træffer, skulde være saadanne, som ikke mødte Modstand fra nogen Side, saa længe det var nogenlunde muligt, og jeg vil anse det for rigtigt vedblivende at følge dette Grundprincip, saa længe det er nogenlunde muligt. Jeg tror, det er det gunstigste for os under de nuværende Forhold.

Det ærede Medlem beklagede ogsaa, at Indkaldelsen af Frinummene — for at bruge det sædvanlige Udtryk — ikke omfattede flere Aargange. Det hænger imidlertid, som jeg fremhævede i Gaar, sammen med, at man, som Forholdene i Øjeblikket er, ikke kan uddanne flere i eet Hold. Altsaa, der er praktiske Vanskeligheder, som stiller sig i Vejen for at tage flere Aargange, saa allerede af den Grund har der ikke været Anledning til at fremføre til Afgørelse det Spørgsmaal, om man